

De Eraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 20 Juli 1913. N°. 1852.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentieaanvragen aan de ADMINISTRATIE Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam. Inzendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementenprijs: /rance aan huis, per drie maanden /1.20, voor België per jaar / 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar / 8 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers / —.10. Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. Advertentie: van 1 tot 8 regels / 1.20, voor elke regel meer / —.30. Aanvragen en vermelding van leidegaven / —.12 per regel.

„De kussingen des haterij“.

De wonden des liefhebbers zijn getrouwd; maar de kussingen des haterij zijn af te bidden. Spreuken 27: 6.

Vanzelf wijst „de kussing van den hater“ op Judas, tot wien Jezus in Gethsemane het ontzettende woord sprak: „Verlaat den Zoon des menschen met een kus“.

Toch heeft dit zeggen een veel verder zich uitstrekkende bedoeling.

Let hierbij op het verschil in de gebruiken van den omgang.

In ons goede land is de kussing van man tot man niet in gebruik, dan alleen bij elkander zeer na staande familieleden. Vader en zoon, veelal ook broeder en broeder, en soms ook schoonvader en schoonoover, oom en neef geven elkander bij gelegenheden van bijzondere aard den kus. Voor het overige daarentegen is het geven van den kus, of „de kussing“ zooals de Spreukendichter het noemt, bij ons beperkt tot de vrouw. Van vrouw tot vrouw, niet van man tot man gaat bij ons „de kussing“, althans zoodra de jaren van den volwassen leeftijd bereikt zijn.

Onder de Oostersche volken daarentegen, op wier terrein de Schrift zich beweegt, is dit nu nog heel anders. En ook in ons eigen werelddeel kan een ieder bij 't vertrek van een trein in Duitschland vooral, maar ook in het Zuiden van Frankrijk, in Spanje: en in Italië zien, hoe ook vrienden onder elkander, zelfs zonder elkander in den bloede of in maagenschap te bestaan, bij 't afscheid nemen plagen te kussen.

Hierop moet geleet, om wel te verstaan, dat Salomo's uitspraak over de kussingen van den hater, voor wat ons land aangaat, volstrekt niet alleen op den eigenlijken kus onder mannen ziet, maar op de generale vormen van beleefdheid en vriendschap, gelijk die onder ons gewoonterecht kregen. Ware Salomo te Amsterdam, in plaats van te Jeruzalem, opgetreden, hij zou niet gewaagd hebben van de kussing, maar van den handdruk van den hater of desnoeds van zijn omarming. Ook behoef wel niet gezegd, dat Salomo's waarschuwing even goed op de valsche vrouw als op den valschen man doelt.

Wat hij uitspreekt raakt in 't gemeen de vormen van beleefdheid, van welvoegelijkheid en van vriendschap in het omgangsverkeer, gelijk die op allerlei manier in de onderscheiden landen in gebruik zijn. Die vormen van het leven zijn bij ouder gewoonte in zwang gekomen. Ieder die zich fatsoenlijk wil gedragen, neemt die vormen waar. En nu wijst de Schrift er op, dat niettemin ook bij deze vormen van onderling omgang het hart heeft mee te spreken en dat ze, als 't hart er tegen in vloekt, veeleer af te bidden zijn.

Al zulke vormen van groetenis, van welkom, van ontvangst en van afscheid, van gelukwensch en betuiging van medelijden moeten, zal 't wel zijn, genegenheid van 't hart uitdrukken. En doen ze dat nu niet, zijn ze omgekeerd slechts bedrieglijke schijn, ja, is er in 't hart haat en nijd, waar de handdruk schijnbaar vriendschap en vertrouwen uitdrukt, dan wordt al zulke vorm van wellevendheid een vloek in plaats van een zegen, en is ze veeleer af te bidden, dan te zoeken.

Nu is hier verschil in graad. Brengt de landsgewoonte mee, dat men bij ontvangst of afscheid elkander een kus geeft, dan is die vorm van 't kussen veel slechter van gehalte, indien hij valsch is, dan de bloote handdruk of de enkele beleefde groetenis.

In onze Noorderlanden zijn we meer terughoudend in de uitdrukking van onze gevoelens, dan in 't warme Oosten, waar ook de uiting van het hart warmer is aangelegd. Is er nu afkeer en nijd in 't hart, en acht men zich dan toch gerechtigd en gehouden om zulk een warme uiting van persoonlijke genegenheid als puren vorm te gebruiken, zooals die in den kus tot uiting komt, dan is natuurlijk de valscheid van veel erger karakter.

Bij Judas voelt ieder onzer dat. Had Judas zich bepaald tot een enkelen handdruk, zoo zou zijn valsche uiting op verre na niet dien verbijsterenden en pijnlijken indruk hebben gemaakt.

Toch neemt dit niet weg, dat ook onder ons gedurig zekere strijd opkomt tegen het gebruik van vriendschapsvormen, zoo er in 't hart iets ongenegen opwerkt.

Dit nu leidt vanzelf tot de vraag, of men almer zulk een vorm van genegen-

heid gebruiken mag, tenzij het hart er geheel in deelt, en er zich oprechtelijk in uitspreekt, en dan voelt men de groote moeilijkheid waarvoor men telkens te staan komt.

Niets is onder ons zoo gewoon, als iemand toe te spreken als Menner, Mevrouw, Meijfrouw en wat dies meer zij, en ontkend kan niet, dat reeds in dit Menner inzit „Mijn heer“, en alzoo inhoudt een zekere erkenning van zijn meerderheid. De Engelsche mijdt dit, en spreekt enkel van Sir, zonder voornaamwoord; de Franschman daarentegen gebruikt monsieur en madame bij de meest gewone ontmoeting, een uitdrukking, waarin men dan toch vormelijk erkent, dat de persoon die men als man of vrouw toesprak, onze meerdere, onze heer en onze meester is.

Wie denkt er nu aan, als hij een geheel vreemde op straat ontmoet, en dien, om aan hem den weg te vragen als „Meneer“ toespreekt, hierin de betuiging van zijn hart te leggen, dat hij in dien onbekende zijn heer en meester erkent? En zoo ook is 't met bijna alle omgangsvormen. Ieder voelt dit in de aanspraak en bij de onderteekening van zijn brieven. Vooral de veelheid van uitdrukkingen als hooggeacht boven onze brieven, en zooveel meer, drukt niet dan zeer zelden zuiverlijk uit, wat in 't hart omgaat.

Nu gaat 't vanzelf niet aan, in alle gebruik van zulke vormen onoprechtheid te zien. Op 't platteland en in achterbuurten heeft men andere manieren, en zoekt in onbeschaafde taal, soms zelfs door de vuit gesteund, gedurig uiting te geven aan wat in 't boze hart aan wraak en nijd opwelt. Wie zou nu willen, dat we ook in meer beschaafde kringen die ruwere manieren overnamen? Beschaafdheid en oprechtheid kunnen zeer wel samen gaan. Vast staat toch dat het hier vormen geldt, die niet ieder voor zich zelf uitdenkt, maar vormen die in gemeen gebruik overgeleverd zijn, en waarvan niemand beweert dat ze tot op de letter toe uitdrukken wat in 't hart omgaat. Het zijn beleefdheidsvormen zonder meer, die als zodanig ons leven sieren, en wie ze 't best verstaat en het zuiverst in praktijk brengt, maakt den omgang aangenaam en gemakkelijk.

Waar tegen gewaakt moet worden, is dan ook heel iets anders, en wel in tweerlei graad.

Er moet bij al deze vormen gewaakt worden tegen wansmakelijke overdrijving. Soberheid en gematigdheid moeten bij alle beleefdheid regel zijn. Alle jacht om zulke uitdrukkingen nog sterker te kleuren, is met goeden smaak in strijd. Bij inniger, bij teederder verhoudingen besigt men zulke beleefdheidsvormen niet, dan kiest en vormt een ieder zijn eigen uitdrukking en legt er juist daarom zijn hart in. Maar komt 't uitsluitend aan om vormen van beleefdheid, soeken men dan steeds in soberheid kracht.

En dan eerst komt 't eigenlijke kwaad, dat Salomo wil afbiden. Pure vorm kan zoo buiten 't hart omgaan, dat er tenslotte, als 't hart bittere boosheid opgeeft, neiging komt om den beleefdheid vorm, ter misleiding, opzettelijk valsch te bezigen, om hem die u haat, te bedriegen. Dan komt er soms zelfs iets demonisch, iets duivelsch in 't spreken, en pleegt men vaak met opzet overbeeldefde en o, zoo toete woorden te gebruiken, om door die valscheid de genieting voor het eigen hart te verhoogen.

Zoo wordt, wat welwillendheid schen, omgeslagen in wat een helsch karakter omgelen. Dan komt de Judas. En voor dien Judas beware u uw God.

DR. A. K.

Officiële Berichten.

Taalman voor Soemba.

De deputaten der 3 provincies voor de zending op Soemba, brengen langs dezen weg ter kennis van belangstellenden, dat door genoemde zending gezocht wordt een jongman die het indexamen van het gymnasium of het daarmee gelijkstaand staatsexamen heeft volbracht en lust gevoelt om aan de Leidseche universiteit zich verder te bekwaamen tot doctor in de Oostersche letteren, ten einde als zodanig eenmaal naar Soemba te gaan en zich daar uitsluitend te wijden aan taalkundigen arbeid, tot steun voor de zending.

De kosten aan deze studie verboden, worden gedragen door het Nederlandsch Bijbelgenootschap, dat zich tevens bereid verklaard heeft dezen „Missionair-Taalman“ later in zijn dienst en voor zijne rekening te laten arbeiden.

In aanmerking kunnen alleen zij komen, die lid zijn van de Geref. Kerken in Nederland en attesten van goede gezondheid en van een goed levensgedrag kunnen overleggen.

Solicitationen worden vóór 1 Aug. e.k. ingewacht bij den ondergeteekende, die tevens bereid is nadere inlichtingen te geven.

Namens deputaten voornoemd:

Dr. M. MEIJERING, scriba.

Wildervank, Juni 1913.

Kort verslag van de vergadering der Particuliere Synode van Noord-Brabant en Limburg, gehouden te 't Hertogenbosch 11 Juni 1913.

Art. 1. De consulent der roepende kerk van 't Bosch, Dr. Bummelkamp, opent de vergadering, laat zingen Ps. 121: 1 en nadat hij naar aanleiding van Psalm 121 een kort openingswoord gesproken heeft, gaat hij voor in gebed.

Art. 2. De credentiebrieven worden nagezien en in orde bevonden. In het modifcatorum worden gekozen: Dr. Bummelkamp voorzitter, Dr. Borch assessor, Dr. Goris scriba I, Dr. de Jonge scriba II. De notulen worden gelezen en vastgesteld.

Art. 3. Van de ingekomen stukken, die worden voorgelezen, worden sommige voor kennisgeving aangenomen terwijl andere zullen worden beantwoord.

Art. 4. Verschillende uitgebrachte rapporten worden gelezen en goedgekeurd. Uitvoering wordt stilgestaan bij dat der deputaten voor den Evangelisatiearbeid. Belangrijke voorstellen kwamen in verband daarmee ter tafel.

I. Wordt aan den penningmeester A. C. van Drimmelen, die tien jaren lang de financiële belangen der Evangelisatie heeft behield, in zijn drukken arbeid toegevoegd een tweede penningmeester L. J. Schaalekamp.

II. Aan de classes wordt ter beoordeeling gezonden het colportageverslag.

III. Voortaan zal in brochurevorm een overzicht van den Evangelisatiearbeid met jaarverslag worden gezonden aan alle kerken en belangstellenden.

IV. Van „Een overtreffende schuld“ zal een derde druk ter perse worden gelegd.

V. Het contract met De Bode zal wederom een jaar worden verlengd.

VI. Zoo mogelijk zal een dienaar des Woords worden beroepen in Zuid-Limburg.

VIII. Aan de kerk van Almkerk zal worden gevraagd optreden als tweede kerk voor nieuwe-vermogens-rechtelijke verbindingen.

IX. Deputaten zullen omzien naar goede copie voor tractaten bij den Evangelisatiearbeid.

X. Aan alle Geref. kerken zal vóór 1 Sept. een rondschrijven verzonden worden, met dringend verzoek om steun vooral wegens de behoeften van Zuid-Limburg.

XI. Aan de classes Leiden en Middelburg zal een dankbetuiging worden gezonden voor de verleende hulp voor de bediening des Woords te Roosendaal, met verzoek om bestendiging van dit broederlijk hulpbetoon.

Art. 5. Wordt besloten dat voortaan de aanvragen voor de hulpbehoevende kerken door de classale deputaten bij de provinciale deputaten zullen inkommen om 't particuliere Synode te worden behandeld.

Art. 6. 't Voorstel van 't Bosch, dat de Synode uitspreke dat het bijlijk en wenschelijk is dat elke kerk onder haar ressorterende, die zelf in 't besit is van een eigen leeraar, deren een Zondag in het jaar afsta aan de zwakke susterkerken of zendingenposten in Limburg en Zuid-Limburg-Noord-Brabant, wordt aangenomen.

Art. 7. De kerk van Helmond ziet zich verschillende aanvragen toegewezen, terwijl ook Helsenveen den gewonnen jaarlijkschen steun zal ontvangen.

Heusdens kerk vroeg aan, dat elke niet vacante kerk in N.Br. en Limburg één Zondag in 't jaar den dienaar des Woords aan haar afsta; dit wordt haar toegesegd, terwijl ook Moerdijk denzelfden steun als andere jaren zal ontvangen.

Art. 8. Benoemd worden deputaten voor den Evangelisatiearbeid: Dr. Bosch, ouderling Knol, Dr. Goris, Dr. Horjus, ouderling Schaalekamp, Dr. Bummelkamp, Dr. van der Zanden, ouderling Both; de classis Almkerk zal in plaats van wijlen Dr. Bosch, secundus Dr. de Jonge; deputaten voor de Generale kas voor hulpbehoevende kerken: Dr. Horjus, sec. Dr. de Jonge; deputaten voor de provinciale kas voor hulpbehoevende kerken: onderling Baskoski, Verhagen, sec. Knol; deputaten art. 13: Dr. Goris en Bummelkamp, ouderling Koeke; deputaten art. 49: Dr. Goris, Both, Bosch, Bummelkamp, de Jonge; archiefbewarende kerk zal weer zijn 't Hertogenbosch; deputaat voor de Generale kas voor emeritus predikanten van J. V. te W. wordt benoemd, gelezen hebbende 't bezwaarschrift en gehoord de afgevaardigde der classis Almkerk en de kerkeraad van Werkendam A. de handelingen van kerkeraad en classis goed te keuren.

Art. 10. De eerstvolgende Synode zal gehouden worden te Breda, samen te roepen door de kerk van Klundert.

Art. 11. Na wederzijds bedanken wordt de vergadering door den assessor met dankzegging gesloten.

Op last der Part. Synode,

P. H. DE JONGE, scriba II.

Buitenland.

Duitschland. De zending als bevoorwaarde der cultuur.

De Duitse keizer viert weldra zijn 25-jarig jubileum. Daarvoor is een „Nationaalende“ bijeengebracht, die volgens den wil van Wilhelm II ten bate van de zending in de Duitse koloniën zal gebruikt worden. Het besluit van den keizer is wel geschikt om kringen, die men niet tot de Christelijke rekenen kan, opmerkzaam te maken op de betekenis van de zending. Zij die er niets voor gevoelen, dat het Evangelie aan de heidenen verkondigd wordt, moeten toch erkennen, dat de zending belangrijke diensten aan de cultuur bewijst. De zich steeds krachtiger ontlooiende medische zending bestrijdt de ziekten die onder de inboorlingen heerschen, waardoor de arbeidskracht van het volk kennelijk wordt vermeerderd. De Evangelische Zending in de Duitse koloniën in Afrika onderhoudt 1760 scholen met 86 000 leerlingen, de Roomsche zending 1280 scholen met 74 000 leerlingen, dus tezamen 3040 scholen met 160 000 leerlingen. Elk zendingstation in de heidensehe wildernis wordt drager van de cultuur. De zending leert, wanneer hij de plaats zijner vestiging houdt, in eigen persoon de inboorlingen meten, houtzagen enz. De primitieve maatschappelijke inrichting wordt in die gebieden tengevolge van 't inkomen van blanke kolonisten aan het wankelen gebracht. De zending maakt het den stammen, waaronder zij werkt, gemakkelijk om de nieuwe maatschappelijke vormen over te nemen. Het is aan de zending gelukt, aan de Goudkust de verbouwing van cacao door inboorlingen sootker ingang te doen vinden, dat op dit oogenblik dat land voor 12 miljoen gulden cacao jaarlijks uitvoert. Ook heeft de zending in het Zuid-Westen van Duitch Oost-Afrika de verbouwing van tarwe, in Uganda de verbouwing van katoen inheemsch gemaakt. Deze en andere gronden moeten, dunkt ons, wel indruk maken, op hen die van de zending als middel om ook de heidenwereld te doen bulgen voor den Koning der koningen, niet willen weten.

Frankrijk. De Protestantsche Kerken in het gedrang. Goed nieuws voor Madagascar.

De Kamer van afgevaardigden van Frankrijk is eindelijk tot het besef gekomen, dat het niet aangaat, om vele kerkgebouwen, die tengevolge van de wet van scheiding van kerk en staat niet onderhouden kunnen worden, eenvoudig maar in puin te laten vallen. In die Kamer besloot men te vooroorloven, dat de kerken tweemaal kassen stichtten. Eén kas zal de gelden verzamelen die bestemd zijn tot onderhoud van kerkgebouwen, welke door den Staat gerekend worden tot de historische gedenkteekenen van de natie. Een andere kas moet dienen voor het onderhoud en de herstelling van gebouwen, die niet als historische gedenkteekenen door de overheid geassocieerd zijn. De eerste kas kan ondersteuning ontvangen uit de schatkist van den staat, van de departementen en van de gemeenten; de tweede kas kan door gaven en vermakingen van particulieren gevuld worden. Zoo is dan den leden der verschillende kerken vergund, op allerlei manieren hunne kerkgebouwen te onderhouden.

Maar nu komen de Gereformeerde en andere Protestantsche kerken in het gedrang. Immers is door de Kamer bepaald, dat voor gebouwen die door de „associations cultuelles“, onderhouden worden, niet uit een van die twee kassen mag geput worden. Want ook uit de tweede kas mogen slechts zulke gebouwen in stand gehouden worden, die het eigendom zijn van den staat, van de departementen of van de gemeenten. Nu zijn de „associations cultuelles“ op verenigingen welke volgens de wet op scheiding van kerk en staat opgericht zijn om in de kosten van den eredienst te voorzien, groeppen om voor de kerkgebouwen der gemeente die de „association“ in het leven riep, geheel alleen te zorgen. Daar deze verenigingen geen legaten of vermakingen mogen aannemen, zoo wordt het voor haar schier ondoenlijk om de haar toevertrouwde gebouwen in stand te houden.

De nieuwe bepalingen door de Kamer gemaakt, komen uitsluitend den Roomschen geesteliken ten goede, die op bevel van den paus geweerd hebben „associations cultuelles“ in het leven te roepen. De Protestanten, die zich aan de wet op scheiding van kerk en staat van 1905 ootmoedig hebben onderworpen, moeten nu het gelag betalen. Zij krijgen geen steun uit de overheidskas, zij mogen zelfs geen legaten en schenkingen aannemen, en moeten nu maar zien hoe zij zich redden! De Gereformeerde kerken worden slecht beloond door het aannemen van hetgeen de Staat over de kerken besloot. Toen de Fransche Protestanten zich nedergelaten bij de wet van Paul Bert, waardoor de „leeken-scholen“ op het schilf werden geheven, kwam dit op het verdwijnen van hunne scholen te staan. Nu blijkt het, dat zij ook hunne kerkgebouwen zullen moeten zien vervallen, terwijl zij het mogen aannemen dat Roomsche kerkgebouwen door den Staat onderhouden worden.

Eindelijk zal daarentegen aan Madagascar recht worden gedaan. Bijeen een decreet van 14 Maart is door den minister Briand voor Madagascar bepaald, dat daar voortaan de wet op scheiding van kerk en staat van kracht zal zijn. Daarmede is een einde gemaakt aan de schromelijke willeken, waaraan de Protestantsche kerken op dat eiland van de zijde der gouverneurs zoo vele jaren bloot stonden. Toch

brengt de nieuwe toestand, die nu in Madagascar ingetreden is, schaduwrijken mede. Zoo worden bijvoorbeeld alle kerkgebouwen, die door de Fransche, Noorweegsche, Engelsche en Amerikaanse zendinggenootschappen zijn gesticht, koloniaal eigendom. Maar men aanvaardt dit, omdat er nu een einde gemaakt is aan de onderdrukking door gouverneurs als een Augagneur, waaronder de zendingarbeid sootker geleiden heeft.

Afrika. Mahomedaansche propaganda in Duitch-Oost-Afrika.

In Duitch-Oost-Afrika heeft de Islam sooveel terrein veroverd, dat men in Christelijke kringen zich te recht daarover verontst. De Zendingssuperintendent Klamroth, die in dienst staat van het Berlijnsche zendinggenootschap, heeft een geschiedt het licht doen zien, waarin hij op de krachtige propaganda die de Islam sedert geulmen tijd in Oost-Afrika drijft, wijst. De „Berichten uit de Berlijnsche Missie“ deelt o. a. daaromtrent het volgende mede: „De ommekeer die in den laatste tijd op het gebied van de politiek en de cultuur gezien werd, bezorgt den Islam triumpfen die zonder inspanning behaald worden. De tusschenpersonen bij het verkeer van Europeanen en inboorlingen: tolken, soldaten, lagere ambtenaren, zijn Mahomedanen. Waar de blanke komt, dlijgt ook de Islam door. Hij die met zijn tijd wil medegaan, wie uit de groote massa wil te voorschijn treden om voor een beschaafd mensch gehouden te worden, vooral hij die een aanstelling als ambtenaar der regering verlangt, wordt Mahomedaan. Daarbij heeft de Islam den inboorting niet op uit den lagen staat waarin hij verkeert. De Islam keert zich tegen het veelgodendom, doch dit vindt men in Oost-Afrika niet; onder de negers vindt men het vereeren van geesten en veel bijgeloof; dit wordt door het Mahomedaan niet verdrongen, zoo niet bevoorverd. De kern van den Oost-Afrikaanschen Islam is het animistisch Heidendom gebleven. Ook blijft de veelwijverij. Zelfs kan men zeggen, dat de Islam op zedelijk terrein verderfelijk werkt. Vreesdijk is het wanneer men in ons gebied hooren moet: de eigenlijke openbare prostitutie is er tegelijk met de heerschappij der Europeanen gekomen. Van de paederastie zegt men soewel aan de kusten als bij het Niassa-meer: daarvan weten wij sedert de Arabieren in het land zijn. Gedurende de eeuwen waarin de Islam in Oost-Afrika geweest is, heeft hij uit het oogpunt van de cultuur niets gepeptereerd. Hoogst gevaarlijk is zijn propaganda uit een staatkundig oogpunt. De Mahomedanen woelen en werken tegen het Duitche Protectoraat. Waar de Islam komt, daar komt ook de leer van den Mahdi, volgens welke deze Mahdi komen zal om de geloovige Mahomedanen van het juk en de heerschappij der ongelovigen te bevrijden. Bij den opstand in 1910 heeft deze leer een groote rol gespeeld. „Afrika voor de Afrikaners.“ De kracht van deze leer heeft de Islam verstaan en in toepassing gebracht. In de eerste plaats strijden de zendingen tegen deze beweging. Wanneer men hun arbeid sterkt, steunt men het Duitche Protectoraat van Oost-Afrika.“

Hetlede kan men in Nederland omtrent de zending zeggen. Mochten de oogen daarvoor steeds meer opengaan.

Gemengd Nieuws.

Gren kopergeld. Als onze offerbussen zien wij haast nooit kopers. Zoo getuigt de bisschop der Anglicanische kerk van Sidney, de hoofdstad van Australië, omtrent de offervaardigheid van het volk dat verspreid over de verafgelegen bosschen van Australië, soms twintig of dertig mijlen moet rijden om eene godsdienstige offering bij te wonen. Wanneer men slechts zeldzaam iets genietten mag, wordt dit gewoontelijk meer op prijs gesteld, dan wanneer men het dagelijks hebben kan. Dit moet niet zoo zijn. Maar de feitelijke toestand is nu eenmaal zoo, dat wij van nature liever ontvangen dan geven. Alleen wanneer in de kerk des Heeren het geestelijk leven bloeit, is het anders.

Duizendgladij. Meer dan 12 000 menschen te Philadelphia in N.-Amerika werden op Zaterdag 17 Mei te 4 ure door de politie gewekt, die hunne woningen ontsingd had. Er waren in hunne buurt eenige gevallen van pokriete voortgekomen, en nu moesten op bevel van de overheid allen gevacineerd worden. De inwoners van vier huizen, die weigerden zich te laten vacineeren, mochten hunne woningen niet verlaten. Zondag 18 Mei werden 5000 personen gevacineerd. De dienaren van den geneeskundigen dienst begaven zich ook naar de bapstuskerk aan de Achtste straat en verlaunden terwijl de godsdienstige afteeling aan den gang was, dat de kerkengangers zich zouden laten vacineeren. Een 400 kerkengangers werden daarop ingefant.

De 17-jarige koning Daudi Chwa van Uganda bezoekt in deze dagen Engeland. Er is in dit land een groote ommekeer gekomen. In 1888 werd aldaar, op aanstoken van Chwa, bisschop Hannington vermoord. De jeugdige koning die over een jaar de regering zal aanvaarden, wordt begelid door den heer Sturrock, die door den Engelschen staat als zijn opvoeder werd aangeweesen. Hij deed belijden in de Anglicanische kerk, na eerst onderwijs in de Christelijke religie te hebben ontvangen door een zending van de „Church Missionary Society“.

Uit Korea. 117 Christenen vrijgelaten. Wij deelden in der tijd mede, dat er in Korea, waar de Christelijke kerk zich meer dan elders door den arbeid der zendingen uitbreidt, plotseling 123 Christenen gearresteerd werden onder verdenking, dat zij een samenwerk tegen de Japanse regering hadden beramd. Na gerechtelijk onderzoek zijn nu 117 Christenen, waaronder bekende zendingen, vrijgelaten. Het restat dat nog in de